

Dnes vám k dobru dám ad maxiabsurdum podivný příběh. Tapír Květoslav si jednou nad ránem pořádně protřepal chobůtek, připravil si kübl s mydlinkami a šel uklízet rozsypané oprůskané puclíky s tapířskou nahotinkou, neboť se mu ztratil poslední vykousnutý dílek, zrovna ten důležitý. Ačkoli Květa zkoušel všelicos, dílek nalézt nemohl. Když měl za sebou třetí odpodlažní úklid a dílku se ani tak nedohledal, nadměru se naštvál. I rozhodl, že jistějším bydlištěm jeví se les bukovů. Tam nemusí rozjímat o nahotince Yvetůnce pouze na obrázku, ale může ji tam nastěhovat živou. Květoslav přivře víčko a sklopí chobůtek. Představuje si, jak se Yvet a on prohánějí lesíkem, vije jí v lukách věnce z pampelišek, pak společně kličkují mezi mladými boučky, až nakonec zastavují na mýtině, aby si dali hrnek silné kávy a kus masíčka. Ze snu ho vyrušil poněkud přiopilý divočák Emil, který se vysmál Květovým vyhlídkám. Tolik, až se musel chudák tapír ohradit: „Co ty posměšky, to má být jako co? Kaj se radši, že jsi ztratil můj puclík a do mého lubežného milostného života se, buď tak laskav, nemíchej!“ Po hájku se rozhostilo ticho, jen ta potměšilá sojka skřehotá a pípá bez ustání. „Arcikrucipusek,“ ulevuje si Květoslav, „dobrého vychování je víc i v melounovém lusu! Nebo takový muškátovů bob, ten má proti sojce jinší vychování!“ „Arcikrucipürko,“ reaguje honem sojka „Copak se hodí káva k masůčku?“ I začla mela, chvilku alibüsticky vítězila sojka, chvilku zas lütý protivník, zato divočák Emil sebou pěkně plácnul do příkopu a dosti se bavil. Pak se ale zvuk vřavy slil s úplně jiným zvukem, něžným cupkáním kopýtek. „Yvetůnka je na obzoru!“ hlásí poslušně divočák Emil. A vskutku: Za obzorem je slečnu vidět nejprv po cop, nato jedno spanilé ouško, druhé spanilé ouško, nakonec pak i sličný chobůtek zářné Yvet. Je v dobrém rozmaru, Květovi zádička pohladí, i bebí sfoukne. Pak se na všechny zářivě usmívá, zkrátka je nej. A hned je v lesíku smírněji. Sojka se kála, lak na Yvetině kopýtkách se blýštil a draží páni se předháněli, kdo udělá větší dojem: „Už mávám! Zeširoka!“ volá Květoslav. „Já širočeji než samotný Bark!“ chrochtá Emil. „Ty bídný krabe! Bark byl nejlepší tapír všech dob!“ V ten okamžik však Emilovi na hlavu spadl kokos, oko, k úžasu všech přítomných, mu vypadlo kamsi do mechu a Květa propukl v břůnkavý smích: „Teď už ho nikdy neobjevíš!“ Emil počal rychle tápat po mechu i kapradinách, jestli to nešťastné očisko najde. „Joj, držím ho!“ oznamuje najednou, i lámali se zbylí dva potměšilci smíchy, poněvadž v ruce třímal značně olůsalý kámen. Ale on o té mýlce vůbec nic netušil, ani na chvilku ho netrkla smutná skutečnost, i vložil si kámen do prázdného důlku. Jaktěživ si pak nedovedl vysvětlit prazvláštní výkyv na kvalitě svého vidění. Krásně příběh, že?